Monica Dake

ZVRÁCENÉ POUTO

STŘÍBRNÁ KREV II.

BARONET

Zvrácené pouto

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz

BARONET

Monica Dake
Zvrácené pouto – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZVRÁCENÉ POUTO

ZVRÁCENÉ POUTO

STŘÍBRNÁ KREV II.

Monica Dake

BARONET

Copyright © Monica Dake, 2026
Illustrations © Jakub Politzer, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-269-3029-7
ISBN e-knihy 978-80-269-3030-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-269-3045-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-3046-4 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

V každém životě jsi to Ty.

VAROVÁNÍ!!!!

Mí nejdražší čtenáři, následující kniha obsahuje popisy násilí a téma sexuálního styku pod nátlakem. Pokud Vám něco z toho nedělá dobře, prosím, zvažte, zda budete ve čtení pokračovat.

PLAYLIST

Esme Rose – Blood Deep Roots
Kalandra – The Waiting Game
Filip Lackovic – Chichovite Kone
Esme Rose – As It Is Willed
The Oh Hellos – Where Is Your Rider
Låpsley – Hurt Me
Andy Grammer – Don‘t Give Up On Me
Yellowcard – Only One (piano version)
Benson Boone – The Time Of My Life
Gordon Lightfoot – If You Could Read My Mind
Dove Cameron – God‘s Game
Loreena McKennitt – The Mummers‘ Dance
Flyleaf – All Around Me
Imagine Dragons – Warriors
Elyan – Love Story (Epic Dark Cinematic)
Faun – Andro II
Florence + The Machine – Seven Devils
Valhall – DOWN IN THE WOODS
Tusuki Aura – Shameless Desire
Delta Rae – Dance in the Graveyards
Cyndr – Try me
Walking On Cars – Monster
Louie Ashley – Numb
Hans Zimmer – One Day

PRVNÍ KAPITOLA

Morrígan

MATKA UDĚLÁ PRO SVÉ DÍTĚ cokoliv. Sežene jídlo. Postará se, aby mu v zimě bylo teplo. Aby ho v noci nerozsápali vlci. A když selže a smečka se k němu přeci jen dostane, neodežene je.

Stáhne je z kůže. Jednoho po druhém. Nasytí dítě jejich masem. Naučí ho lovit, aby mu už nikdy žádný vlk neublížil. Zabalí ho do kožešin a ukolébá ke klidnému spánku. Musí být odpočaté, aby se druhý den učilo. Sílilo. Aby mamince pomohlo všechny vlky pobít.

Do jednoho.

Byla jsem dobrá matka. Dobrá. Tak proč mě můj syn nenavštívil?

Vzduch zaskřípal a stíny rozpadlých, kamenných zdí se zavlnily. Za ta staletí obrostla mechem a podvolila se času. Nikdo se o můj starý domov nestaral. K mému překvapení ho ale ani Midir nedal strhnout.

Slaboch.

„Vrátila jsssem ssse, paní,“ ozval se šepot. Zběžně jsem se rozhlédla po rozvalině, jež kdysi bývala mým

sídlem. Tam, kde se hroutily stěny, prosvítala jasně fialová bariéra utkaná z tisíců nitek energie. Pulzovala.

A odmítala mě pustit ven.

Šero se rozpínalo v nepřirozeně dlouhých stínech sloupoví. Svrbělo mě na kůži. Ulpívalo na jazyku jako chuť spáleniny.

„Jsi cítit na míle daleko.“

„Přessssto nevěděli, že přicházím.“

Nespokojeně jsem škubla prsty, až z nich vylétl výboj energie, odrazil se od blánovitých zdí bariéry a vystřelil zpět. Scáth zaskučela, stín se prohnul a tak tak unikl odražené ráně, která se se zasyčením vsákla do dlažby. Kouzlo stále drželo pevně. Ale brzy…

„Měla bys děkovat, že se z Torena stal stejný slaboch, jakým je jeho otec. Kdyby byl co k čemu, věděl by, že přicházíš, a zabil by tě.“

Scáth si dala na čas, než odpověděla: *„Ano, má paní. Mám šššťessstí.“*

S povzdechem jsem se zadívala skrz díry, které bývaly okny. Hvozd se rozpínal do všech koutů a kdesi v dálce se skrz větve prodíralo zapadající slunce. Stromy si šeptaly, ale po démonech nebylo ani slechu.

Vyhýbali se mi. Mně. *Své matce.*

Dech se mi zadrhl v plicích a z prstů vystřelil proud síly přímo k fialové membráně. Energie v ní ale jen zapulzovala jako vlny na hladině. Vězení zůstalo neporušené.

Oči sledovaly každou žilku. Každý impulz. Hledaly sebemenší náznak kolísání předíva.

A pak ho našly. Malou prasklinku. Zacelila se, sotva jsem ji zahlédla, ale neošálila mě. Rovnováha se opět vychýlila.

Usmála jsem se. Ruka mi klidně klesla podél těla, ale potlačovaná moc mi brněla v prstech. Pořád jsem jí měla příliš mnoho. Dlouho odpočívala. Staletí a staletí v meziprostoru a pak ještě další roky zde – těsně před branami světa. *Mého světa.*

Už jsem ale ťukala na dveře. Brzy si vezmu, co mi po právu patří. Vše, o co mě Midir připravil.

„Přejete sssi vyssslat další vzkaz, paní?“

„To počká. Přiveď mi mou čarodějku.“

DRUHÁ KAPITOLA

Anarché

SLUNCE SE DÁVNO VYTRATILO. Objímala nás noc. Prosmekala se mezi prameny mých vlasů, když jsem přeskakovala z větve na větev. Napínala jsem svaly a ostřila smysly. Musela jsem se soustředit. Na nic nemyslet. Jenom utíkat. Všechno nechat za sebou.

Krev. Zradu. Mrtvá těla. Výkřiky. Hořící domy. Rozsápaného *ceannaira.* Vesnici.

Měla bych cítit úlevu. Omamný pocit svobody, po kterém jsem tak toužila. Ale hluboko v mém nitru se rozpínala prázdnota a v ní se snažilo uhnízdit semínko viny.

Nechala jsem je bez ochrany. Toren s púcami vyvraždil většinu démonobijců. Co když se nějaký pokusí prorvat skrz bariéru? Co když Fergus a těch pár ostatních nebude schopno Niamh ochránit?

Niamh… Ani se se mnou nerozloučila.

Rozběhla jsem se a skočila do prázdna v touze to nechat za sebou. Jenže kůra byla kluzká po dešti a já měla na sobě boty. A kalhoty. Nebyla jsem zvyklá se ve stromoví pohybovat oblečená.

Když jsem doskočila na větev statného buku, na malý moment mě zachvátila panika. Noha mi podjela a já ztratila rovnováhu. Přechýlila jsem těžiště, zhoupla se, zachytila větve opodál, odrazila se od ní a rychle přeběhla ke kmeni.

Kdesi pod sebou jsem uslyšela zavrčení. Démon. Krvelačný. Nebezpečný.

A až přehnaně ochranitelský.

Toren cválal na tom svém zpropadeném koni, který opravdového koně připomínal možná tak z dálky, kdyby ho člověk viděl úplně na mol.

Klisnu jako kdyby spřádaly stíny. Ve tmě by se možná i zdála být normálním, velkolepě statným zvířetem, ale to by z ní nesměla sálat aura, kterou bezpochyby cítil každý magicky nadaný tvor.

Na moment jsem se střetla pohledem s pánem Hvozdu. Zatoulané měsíční světlo zrovna dopadlo na jeho tvář a já tak mohla vidět, jak mě s nelibostí pozorují oči se stříbřitými jiskrami.

Už když jsme vyrazili z vesnice, nabídl mi, ať se na to stvoření posadím, ale právě teď to bylo to poslední, co jsem potřebovala.

Potřebovala jsem vítr ve vlasech.

Volnost. Rozbít tu nicotu v mé hrudi. Nechat se bičovat svobodou.

Ke cti mu bylo, že mi to nerozmlouval. Nemohla jsem se ale zbavit pocitu, že se přitom asi tak minimálně desetkrát určitě kousl do jazyka. Musel slyšet moje myšlenky. Nejspíš. Ještě jsem přesně nevěděla, kdy mi lezl do hlavy, ale rozhodně se u něj blýskl vzácný okamžik moudrosti, když se rozhodl mi dopřát iluzi pocitu soukromí. Kromě svých myšlenek, jsem neměla v celém životě moc toho, co by bylo doopravdy jen a jen mé.

Až do momentu, kdy jsem uprostřed Hvozdu narazila na arogantního polovičatého démona se schopností je nejen slyšet, ale i mi do nich bezostyšně kecat.

Pode mnou se ozvalo uražené zamručení. Ignorovala jsem ho.

Kdesi mezi kameny a kapradím se mihla černá šmouha. Větší než ježek a menší než vlk.

Můj věrný kocour Grimor. Byl kocourem asi stejně tak, jako bylo to démonické stvoření klisnou. Oba ještě včera v noci zuřili jako mocnosti spletené ze stínů a svou výškou převyšovali každý dům ve vesnici.

Vesnice.

Sotva jsem na ni pomyslela, stáhl se mi žaludek a pod nosem mě zaštípal kovový pach krve.

Plíce se mi roztáhly v trhaném nádechu. Odrazila jsem se od kmene, přeběhla větev a skočila do prázdna.

Volnost. Svoboda. Vítr ve vlasech.

Zapraskání.

V momentě, kdy se špičky mých bot dotkly shnilé větve a má váha se na ni přenesla, zlomila se jako klacík.

Se zasýpáním jsem se rozmáchla kolem sebe ve snaze zarýt drápy do nejbližšího kousku kůry, ale větévky se mi lámaly pod prsty a z nitra se mi vydral překvapený skřek, když jsem kolem sebe náhle ucítila víc volnosti, než bych čekala.

Řítila jsem se k zemi.

Tělo se mi přetočilo do dřepu. Reflex. Teď. Narazím do kamenů. Odřu se. To se zahojí.

Svist vzduchu kolem uší.

Cosi se ale kolem mě sevřelo a rozhodně to nebyly tvrdé balvany olezlé mechem.

Toren.

Svíral mě jednou rukou pod stehny, druhou kolem zad, zatímco se můj trup natiskl k jeho hrudi. Nezavrávoral. Jen na mě shlížel s tím svým tichým nesouhlasem.

„Když už zbytečně riskuješ, aspoň se nauč vyhodnocovat rizika," zavrčel sotva slyšitelně. Stříbřité oči se mi teď přímo zabodávaly do duše.

„Chybami se člověk učí," oponovala jsem a přála si, aby můj vlastní hlas nezněl tak přerývavě. Srdce se mi stáhlo. Držel mě v náručí, jako kdybych nevážila víc než pytel peří. Tělo měl stále potřísněné krví. Narozdíl ode mě se nevykoupal. Hlídkoval. Celou dobu hlídkoval vedle mé chatrče.

Cukla jsem sebou ve snaze se mu vymanit z náruče. „Pusť mě na zem."

Obočí se mu ale svraštilo. Mimo to se mu ale nepohnul jediný sval. Nesnažil se mi vyhovět. Ve tmě se zdály být jeho oči skoro černé. Blížil se nov a stříbřité jiskry v pohledu ustupovaly, když na ně nesvítily měsíční paprsky. Jen slabě zářily z bohy vytesané tváře.

Měkce a přesto nesmlouvavě.

„Ty nejsi člověk, čarodějko. Chceš dělat věci po svém? Dobře. Pošetilost si ale nemůžeš dovolit. Tohle je Hvozd. Ten chyby neodpouští," div ta slova nezašeptal, jako kdyby on sám nebyl ničím víc než přeludem. Šálením mysli.

Ale srdce v jeho hrudi bilo jasně a zřetelně.

Na malý moment stiskl mé tělo silněji. Sotva jsem chtěla oponovat, tasit drápy a klidně se s ním porvat, postavil mě na balvan.

Jako malé děcko.

„Nemusel jsi mě chytat. Zvládla bych to."

Bez mrknutí oka mi hleděl do tváře. Teď jsme byli stejně vysocí. „Stejně jako jsi zvládla, když jsem tě nechal jít samotnou do vesnice?“

„Zvládla bych to,“ zopakovala jsem. „Našla bych způsob, jak se z toho dostat.“

Pomalu přikývl, aniž by uhnul pohledem. „Ano. Já jsem ten způsob. Já tě od teď budu dostávat z každého tvého průšvihu, do kterého spadneš díky té své zatracené tvrdohlavosti a přesvědčení, že musíš zvládnout všechno sama,“ zavrčel a opřel se pokrčenou nohou o balvan. Jeho tvář teď byla tak blízko, že jsem podvědomě chtěla udělat krok za sebe.

Místo toho jsem se napřímila. Vpíjel se do mě očima, až mě z toho šimralo na kůži.

Poprvé v životě se chystám putovat Hvozdem. Nevím, co se v něm všechno ukrývá. Když mě překvapil Toren, kdo by mě ještě mohl překvapit?

Přemýšlela jsem a přemýšlela jsem rychle. Mít po boku přehnaně ochranitelského démona mi sice bylo proti srsti, ale riskoval pro mě. A projevil snahu brát má přání na zřetel. Nezabil Ferguse, protože věděl, že je pro mě důležitý. Určitě ale chtěl.

„Proč jsi takový,“ vyklouzlo mi ze rtů nezvykle krotkým hlasem. Tichým. Měkkým. Poddajným.

Přísahala bych, že se hořce pousmál. „Proč asi.“

„Tak už na sebe vy dva skočíte nebo co bude?“ ozval se podivně skřípavý hlas, podobný Grimorovi, přesto jiný.

Toren se uchechtl. Ale odtáhl se.

„Nikdo tady na sebe rozhodně skákat nebude,“ oponovala jsem do tmy, načež se pán Hvozdu zarazil.

„Ty ji slyšíš?“

„Koho?“

Místo odpovědi hodil hlavou k té své démonické klisně. Sledovala nás z paloučku a cosi přežvykovala.

„Neměla bych?“

Usmál se. A kdo ví proč mě z toho podivně zahřálo i mrazilo v podbřišku. Nic mi ale neřekl. Beze slova zamířil k paloučku.

„Hej! Proč bych ji neměla slyšet?“

Cosi hebkého se mi otřelo kolem kotníků. Grim.

„Púcy mohou obvykle mluvit jen s těmi, které ochraňují. Existují ale i výjimky, kdy hovoří i se členy rodiny nebo s bytostmi spojenými silným poutem. Samozřejmě se púcy dorozumí i mezi sebou.“

Pomalu jsem přikývla. „Jasně. Takže Toren a já jsme příbuzní.“

Kdyby pohled mohl zabíjet, pán Hvozdu by mi… no, nezavraždil by mě, ale rozhodně by mi rád naplácal – a to pořádně.

Jako kdyby slyšel, co si myslím, vnímala jsem jeho tiché zavrnění, které neznělo tak naštvaně jako obvykle. Výhružně? Možná trochu.

„Dobře. Kdo všechno mi může lézt do hlavy, nechť dá ruku, tlapku nebo kopyto nahoru!“

V mysli se mi ozval smích. Zněl trochu, jako když vrže trakař.

„Mysl jde uchránit. Pokud nechceš, aby ti do ní nazírali, naučím tě to,“ pronesl Grimor, který si teď na balvanu líně olizoval tlapku.

„Protestuji!“

„To je tak všechno, co s tím můžeš dělat,“ zpražil kocour mocného pána Hvozdu a ledově klidně se na něj zahleděl svýma jantarovýma očima.

To už v mé hlavě zněl doslova řehot.

Toren sekl po kobyle pohledem. Dramaticky si přitom založil paže na svalnaté hrudi. „Bavíš se dobře?“

Zatímco kůň přežvykoval, opětoval mu stejně klidným výrazem, jakým na něj hleděl kocour. *„Výborně. Lituju jediné věci.“*

„Jaké?“ zeptal se váhavě.

„Že tě neprobudila dřív. Vážně potřebuješ, aby ti někdo srazil ten tvůj vládcovský hřebínek. Nemůžu to pořád dělat sama. Teď mám rovnou dvě posily! Svět je nádherné místo.“

Pán Hvozdu frustrovaně cosi zaklel v jazyce, kterému jsem nerozuměla, otočil se na patě a zamířil mezi stromy. „Přespíme tady. Nebudu riskovat, že v té tmě uklouzne a něco si udělá!“ máchl ke mně rukou. Sotva jsem chtěla namítnout, že mi zrak slouží dobře i v noci, ztratil se mi z dohledu.

Pff. Na někoho, kdo tvrdil, jak mě bude hlídat, si mě tu jen tak v klidu nechal uprostřed Hvozdu.

„Proč se vlastně do paláce nepřemístíme stíny jako předtím?“ otočila jsem se ke klisně a odvázala si z těla uzlík se svými věcmi.

Hodila hlavou k větvím, skrz něž se prodíraly měsíční paprsky. *„Je blízko k novu. Torena přestávají stíny poslouchat. Jeho démonická polovina slábne a sílí krev sídhe. Poslední síly, jež mu zbyly, nechal v boji s púcou, která na nás zaútočila ve Hvozdu.“*

„Na vás zaútočila jiná púca?“ Grimor naježil hřbet.

„Tak jest. Pokřivený mutant. Proto jsme přišli pozdě. Rozptýlila nás.“

„Ohrožovali jste ji?“

„Nikoliv. Vyprovokovala nás. Byla to moje chyba. Staletí nečinnosti mi otupily smysly. Měla jsem ji rozdrásat, sotva se nacítila do stínů. Morr–“

„Tobě to nějak mluví!“ ozval se Toren rázně zpoza stromů. Přinesl náruč klacků, které složil doprostřed

paloučku. Svým návratem přerušil rozhovor těch dvou nejzvláštnějších stvoření, jaká jsem kdy poznala.

„Konečně mám možnost popovídat si s někým chytrým,“ pohodila klisna hlavou.

Pán Hvozdu ji zpražil pohledem. Nic neřekl, ale přísahala bych, že na jazyku zadusil poznámku, načež se obrátil ke mně.

„Obešel jsem kruh a opatřil ho zaříkadly. Nechoď dál než padesát stop. Vlastně by bylo dobré, kdyby ses ode mě vůbec nevzdalovala.“

„Nemusíš si o mě dělat starost. Umím si poradit s démonem. Chceš to předvést?“

Koutky rtů se mu zkřivily v nebezpečném pousmání. V potemnělých očích se mu zablesklo. „Vážně? Myslel jsem, že na to teď nebudeš mít chuť.“

„Fascinující.“

„To, že po mně toužíš?“

„Ne. To, že jsi přežil několik staletí.“

„Tisíciletí,“ opravil mě pobavený hlas v mé hlavě.

Toren tiše zavrčel. Sedl si ke klestí, přiložil dlaň k půdě a kruh rostlin kolem dřeva jako by sám vrostl zpět do země. „Poslal bych tě, kam slunce nesvítí, kdyby se tu nepotulovala zmutovaná púca.“

„Už jsem zapomněla, jaká měkota se z tebe stává, když se blíží nov. Začínáš mít strach i o mě,“ klisna dál s klidovým výrazem cosi přežvykovala v tlamě. Jednou za čas se sklonila a ukousla si další sousto bylin. *„Nebo začínáš stárnout?“*

„Nyro!“ V mžiku byl na nohách. Svaly na hrudi se mu napínaly, stejně jako na předloktích, na kterých mu vybíhaly žíly se stříbřitou krví. V očích se mu zlověstně zablesklo.

„Tak se hned nerozčiluj! Musím si tě trochu dobírat. Kdybychom se ti všichni klaněli, nebylo by s tebou

k vydržení. Prastarý démon i vládce rodu sídhe, jenž dokáže vyvraždit město. Pfff. Dělám, co můžu, aby z tebe nebyl náfuka.“ Klisna pohodila hlavou.

Zarazila jsem se.

Vyvraždil město… To myslela nás nebo… to nebylo poprvé?

Podezíravě jsem se zadívala na Torena. „Jak že jsi vlastně starý?“

Nyra se chrčivě uchechtla. *„Vážně to chceš vědět?“*

„Tak a dost!“ zahřměl, načež spustil vodopád slov ke své klisně. Nerozuměla jsem jim přesně, ale dovedla jsem si představit, že to asi nebylo vyznání lásky.

Nechala jsem ty dva, ať si vyměňují uštěpačné poznámky. Později z toho mizery dostanu odpovědi na všechny mé otázky. Měla jsem své způsoby.

Hladověl po mém těle. To už několikrát prokázal. Ze všech mužů, kteří se mě kdy dotýkali, mi dokázal dát nejvíc slasti. Na tu jsem ale teď neměla ani pomyšlení.

Možná by mi ale pomohla zapomenout.

Opatrně jsem si odepla brašnu s tou trochou věcí, které jsem si vzala z chatrče. Uzlík s ostatky mých babiček jsem měla přivázaný k hrudi. Klesla jsem na kolena k hromádce klestí. Se vším soustředěním jsem pronesla zaříkadlo a snažila se zaměřit jen a jen na dřevo před sebou.

Tentokrát oheň vzplál líně. Sotva slabě plápolal, ale během chvíle přeskočil z větévky na větev. Teď, když po mém boku nestály siluety mých předchůdkyň, kouzlo nebylo tak silné. Naštěstí. To poslední, co jsem potřebovala, bylo utíkat před požárem. Jaká ironie, že ještě před pár dny jsem snila, jak jednou les lehne popelem.

Když se plameny rozhořely, v mysli mi vytanul pár hodin starý obraz.

Požár… Vesnice… Křik…

Hněv.

Žaludek se mi stáhl. Dech zrychlil. Prázdno, které ještě před chvílí obklopovalo mé tělo, se uhnízdilo v hrudi jako připomínka.

Celý svět, jak jsem ho znala, pohltily plameny. Zbyla jen krev udupaná v popelu. Nářek plápolající v jiskrách utrpení. Pachuť dvojité zrady na jazyku.

Grimor se mi měkce otřel o bok.

„Chceš slyšet příběh?“

Usmála jsem se. Ruka mi klesla na jeho chlupatou hlavu s lesklou srstí a podrbala ho.

„Vždycky.“

TŘETÍ KAPITOLA

Toren

Stálo mě veškeré přemáhání, abych nenahlížel do jejích myšlenek. Ale bylo to tak správné. Nevěděla, že to můžu udělat kdykoliv, byť to možná tušila. Užíralo mě to. Vědomí, že jsem neznal každé její trápení. Každé bláhové, zbrklé rozhodnutí. Byla ale tady. Měla dvě ruce, dvě nohy, žádné smrtelné zranění.

Ta ostatní se snad zahojí časem.

„Ta tvoje se zahojila?“ zaskřípal v mé hlavě otravný hlas Nyry. Neodpověděl jsem.

Byla tady. Živá. A i když bych měl cítit zlost nebo snad pocit viny nad prolitou krví, ze všech sil jsem se přemáhal, abych se neusmíval.

Živá. Aisling byla živá.

„Anarché,“ opravila mě ta zpropadená klisna. Ignoroval jsem ji. Za chvíli s tím přestane.

Světlo z plamenů jí tančilo po tváři. Vplétalo se jí do měděných vlasů. Přál jsem si jí to říct. Přál jsem si ji chytit za ramena a křičet na ni, jak šílený strach jsem měl. Donutit ji přísahat, že už nikdy nebude tak bláhově riskovat.

Zbytečně. Kdybych šel do vesnice s ní hned, mohli jsme zjednat nápravu společně. Samozřejmě by přitom stejně všichni umřeli, ale jí by se nic nestalo.

Nedovolil bych to.

Zatnul jsem pěsti, až mi naběhly žíly na předloktích. Frustrovaně jsem vydechl a rozhlédl se do stínů stromů kolem palouku s balvany. Kousek od nás jsem slyšel potok. Mohl bych se v něm umýt od krve, abych smyl pach smrtelníků. Ne snad proto, že bych se bál, koho tím přivolám, ale protože jsem prostě ten smrad nemohl vydržet.

„Vzduch je čistý,“ broukla mi v hlavě Nyra. Vpila se do stínů a zůstala hlídat v jejich sféře.

Anarché si mezitím rozložila deku do mechu. Musel jsem se usmát, když jsem sledoval, jak si naducává hromádku spadaného listí. Počínala si trochu neohrabaně a nejistě. Patrně to byla její první noc pod hvězdami. Vybrala si ale dobré místo, zády k balvanu a čelem k ohni.

Když ulehala na vlněnou deku, pramen divokých, měděných vlasů se jí svezl po obličeji. Nespokojeně se zamračila a přidala si pod hlavu brašnu. Neuniklo mi ale, že ostatky v uzlíku si odvázala.

Tiskla si je teď k tělu. Ostražitě se rozhlédla, jako kdyby se naposledy chtěla ujistit, že kolem není žádná hrozba, která by jí je mohla ukrást.

Toho, kdo by se o to pokusil, bych donutil si okousat všechno maso z prstů.

„Tak povídej,“ ponoukla tiše kocoura. Její hlas zněl trochu ochraptěle. Unaveně. Zlomeně.

Paže mi cukly v prvotním instinktu ji obejmout. Škubla sebou. Sotva na okamžik. Stačil jeden nečekaný pohyb a lekla se. Smrtelník by si toho sotva všiml, protože se okamžitě zarazila, ale mě neošálila.

Slyšel jsem, jak jí splašeně bije srdce.

Koupel bude muset počkat. Ten smrad do paláce vydržím. Vydržel bych ho klidně celou věčnost. Nevzdálím se od ní tak dlouho, jak bude potřebovat… budu tu.

„Po mnoho staletí jsem byl –“

„Tak počkat! To jsem na výpravě se samýma starouškama?“

Zprudka jsem se napřímil a zpražil Anarché pohledem. Ten zvláštně prázdný výraz na okamžik projasnilo pobavení, s nímž se mi dívala přímo do tváře.

Provokatérka. Zasloužila potrestat. Ale ne dnes. Dnes jí její opovážlivost prominu.

Přijde den, kdy jí připomenu, co všechno tenhle *staroušek* svede.

„To záleží na úhlu pohledu.“

„Jak to myslíš?“

„Tvá duše je starší.“

„Mám duši?“

„Samozřejmě. Prožila už mnoho životů.“

„Mám dost starostí s tím, který žiji teď. Nepotřebuji vědět o dalších.“

Srdce se mi zastavilo.

Hleděl jsem do tváře čarodějky, která byla natolik podobná tváři Aisling. Jediné ženy, jež jsem kdy miloval. Jediné *bytosti*, kterou jsem kdy miloval. Myslel jsem si, že Anarché znesvětila bývalý chrám a převzala na sebe podobu kněžky, která na jeho oltáři položila život za zkurvené smrtelníky.

Až na to, že Anarché a Aisling byly jednou. Stejná duše. Jiný život.

Jeden by si myslel, že se už poučila, ale ne… Málem to udělala znovu. Jako vždy byla tvrdohlavá. Jako vždy riskovala až příliš.

Jako vždy za to zaplatila.

„Co je s tebou?“ její medový hlas mě vytrhl ze vzpomínek. Hluboké oči mě sledovaly zpoza plamenů, zatímco se nad nimi klenulo svraštělé obočí. „Díváš se na mě, jako bys mi chtěl zase vynadat.“

„Nic mi není,“ zachraptěl jsem těch pár slov, protože na pravdu bylo příliš brzy.

Řekla to sama: *Mám dost starostí s tím, který žiji teď. Nepotřebuji vědět o dalších.*

„Lžeš,“ broukla, načež strčila ruku do brašny, kterou si dala pod hlavu, a vytáhla z ní jakýsi malý balíček v plátýnku. Beze slova ho po mně hodila.

Pohotově jsem ho chytil dřív, než do mě stihl narazit. Na kloubech ruky se mi přitom zaleskla zaschlá krev.

„Zase mě chceš něčím spoutat?“

„Mlč a jez,“ odfrkla si, naducala si brašnu zpět pod hlavu a po chvilce váhání vedle sebe položila uzlík s ostatky. Kocour si na ně okamžitě přelezl.

Podezíravě jsem rozbalil plátýnko, ale jeho obsah jsem dřív ucítil, než uviděl.

Sušené maso.

Myslela si, že mám hlad.

Překvapeně jsem hleděl na nabízené jídlo. Těch pár plátků hovězího, které nejspíš v rychlosti zabalila na cestu sama pro sebe.

Jídlo. Nabídla mi jídlo. Dar. Jako kdyby snad všude kolem nás nebylo dost zvěře, již bych mohl ulovit a opéct nám nad ohněm.

To bych se ale od ní musel vzdálit.

„Nemusíš se bát, není to otrávené.“

Věděl jsem, že má pravdu. Magii jsem z toho necítil. Přesto jsem plátýnko přeložil zpět v úmyslu jí ho vrátit.

„A-a! Ať tě to ani nenapadne. Odmítám se trmácet lesem nejen s nevyspalým, ale ještě k tomu s hladovým démonem.“

„Kdy jsi naposledy jedla ty?“

„Nemám hlad,“ odpověděla prázdným hlasem.

To už jsem ale z balíčku vyňal kousek masa a hodil ho k ní přes plameny. Ruka jí pohotově vystřelila jako šelmě, která chytá ptáka v letu.

Chtěla něco namítat, ale předběhl jsem ji: „Potřebuji důkaz, že to není otrávené.“

„Vážně není,“ zabručela potichu. „Sbalila jsem se ve spěchu. Nestihla bych to.“ Odtrhla kousek a podala ho kocourovi. Ten ho doslova schramstnul. Nesnědl ho jako obyčejná kočka. Spolkl ho jako nenasytná, nekonečná *púca*. Stvoření ze stínů, bez konce a začátku.

Spokojeně se olízl. Anarché uchopila svůj plátek. Po malých soustech z něj sama začala uždibovat. Choulila se u ohně a vypadala u toho skoro… neškodně.

V hrudi se mi cosi napnulo. *Tentokrát ji ochráním. Za každou cenu.*

Kocour po mně blýskl očima. Nejspíš mě slyšel. Anarché ale hleděla do plamenů s nepřítomným pohledem. Ujídala ten směšně malý kousek jídla.

S myšlenkou, že do ní zítra v paláci musím dostat něco pořádného, jsem se zakousl do své porce.

„Slíbil jsem ti příběh.“

„Povídej,“ s pousmáním se přetočila na břicho, až se jí prameny měděných vlasů svezly po kabátci na zádech. Ve světle z ohně se zdály být její ohnivou korunou. Zasloužila by si tu opravdovou.

„Po mnoho staletí jsem byl púcou jedné nymfy –“

„Co jsou to nymfy?“